

1888-12-10

þÿ £ ¬ » À¹ 3 3/4 - ± Á . 205

Library of Neapolis University Pafos

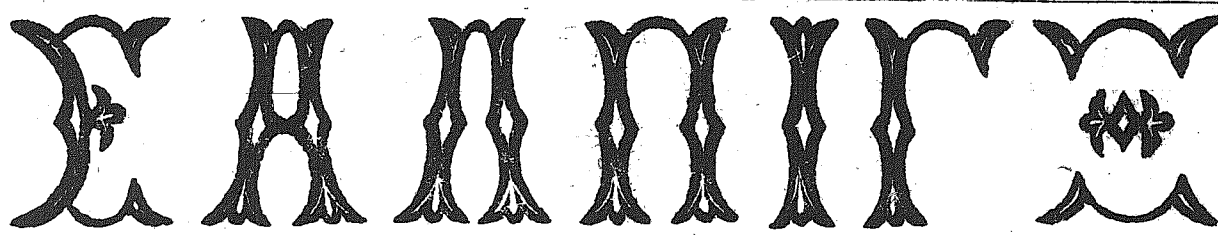

<http://hdl.handle.net/11728/10439>

Downloaded from HEPHAESTUS Repository, Neapolis University institutional repository

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

προπληρωτέα.
Εν ταῖς πόλεσι τῆς
Κύπρου . . . . . Σελ. 8
Εν τοῖς χωρίοις " 6
Εν δὲ τῷ ἔξω-
τερῳ . . . . . " 10

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ.

Ἐκδότης καὶ Συντάκτης Σ. ΧΟΥΡΜΟΥΖΙΟΣ—Editor S. HOURMOUZIOS.

ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΙΣ
προπληρωτέα Εἰς-
ποιήσεις καὶ διατριβαὶ
κατ' ἀποκοπήν. Ἄρθρα
σύμφωνα τῷ προγράμ-
ματι τοῦ φύλλου κατα-
χωρίζονται δωρεάν

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ.

Ὁ κ. Κ. Μετάλλας γνωστοποιεῖ τοὺς πολυπληθεῖς πελάτας τοῦ φαρμακείου του ὅτι μετέφερε τοῦτο ὑπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Μ. Ἀργυρίδου ἐν ἧ καὶ ὁ ἴδιος κατοικεῖ πρὸς εὐκολίαν τῶν καὶ ἐν καιρῷ νυκτὸς λαμβανόντων ἀνάγκη· εὐτρεπίτας δὲ καὶ πλουτίτας αὐτὸ διὰ νεωτέρων φαρμάκων καὶ διαφόρων ἀποθέτων, ἐπιδιόσθη ἐσχάτως καὶ δι' ἐλαίου τοῦ ὀνίσκου (μορουνολάδου) προσφάτου, ἐξ αὐτῆς τῆς Νορβηγίας (τῆς πηγῆς του), ὅπερ καὶ ἀπλοῦν καὶ ἠνωμένον μετὰ Ἰωδούχου σιδήρου ἐξοδεύει εἰς τιμὰς λίαν συγκαταβάτικα·

Ἐπειδὴ τὸ ἀρκτικὸν γράμμα τοῦ ὀνοματὸς μου συμπίπτει νὰ ὁμοιάζῃ πρὸς τὸ τοῦ ἀδελφοῦ μου Η. V. Braggiotti καὶ ὡς ἐκ τούτου συμβαίνουσι λάθη περὶ τὴν ἀληθογραφίαν ἐμοῦ τε καὶ ἐκείνου, δηλοποιῶ ὅτι ἀπὸ τοῦδε ἐγὼ θὰ ὑπογράψω Η. G. V. Braggiotti καὶ παρακαλῶ αἱ πρὸς με ἐπιστολαὶ κλπ. νὰ διευθύνωνται ὑπὸ τὸ ὡς εἴρηται ὄνομα.

Λεμησσῶ τῇ 29 Νοεμβρ. 1888.
HERCULE β. V. BRAGGIOTTI.

Σαποῦνι Τριπόλεως μυρωδάτον καὶ λίαν καλῆς ποιότητος, εὐρίσκεται εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κ. Γ. Ἀναστασιάδου ἀντικρὺ τοῦ σιδηρουδγείου τοῦ κ. Θεοδοσίου. Ὅσοι ἀπᾶς μεταχειρισθῶσι τὸ σαποῦνιον τοῦτο, ἀδύνατον πλέον νὰ αγοράσωσιν ἄλλου εἶδους.

Ἡ ἐπιτοσία τῆς «Σάλληρος» ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀνετέθη τῷ κ. Ἀντωνίῳ Ι. Καμπανέλλῃ, πρὸς δι' ἑαυτὸν νὰ πληρῶνται αἱ συνδρομαὶ καὶ ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταί. — Ὅσοι τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἀξιολύμων συνδρομητῶν μας δὲν λαμβάνουσι τακτικὰ τὸ φύλλον, παρακαλοῦνται νὰ καθίστασι τοῦτο γνωστὸν ἀμέσως εἰς ἡμᾶς.

ΦΥΣΙΚΗ ΣΥΝΕΠΕΙΑ
Ἡ
ΕΞΑΧΡΕΙΩΣΙΣ.

—α: §:—
Τὴν ἀπὸ τῆς ἠθικῆς ἀπομά-

κρυνσιν, τὴν τῶν θεῶν καὶ ἱερῶν θρησκευτικῶν ἐντολῶν ἐγκατάλειψιν, τὴν ὁσημέραι ἀναφανομένην ἐν Κύπρῳ ἀχαλινωτόν πρὸς πᾶν ἀνόσιον καὶ ἀνήθικον τάσιν καὶ διαγωγὴν, τὴν διάπραξιν πολλῶν ἐγκλημάτων καὶ κακουργημάτων, χάριν μόνον παιδείας ἢ μικρᾶς τινος ψυχρότητος ἕνεκεν, τὴν τέλος, γιγαντιαίους βήμασιν ἐξαπλουμένην διάθεσιν πρὸς πᾶν κακόν, πρὸς πᾶν μοχθηρόν, πρὸς πᾶν θηριώδες, δὲν πρέπει νὰ βλέπη τις ἐν Κύπρῳ μετ' ἀπορίας, οὐδὲ νὰ θαυμάζῃ, ἀναζητῶν τὸ αἴτιον τῆς τοσαύτης πρὸς τὴν ἐξαχρεΐωσιν ροπῆς τῶν πολλῶν. Μικρὰ τις σκέψις δύναται ἀμέσως νὰ ἀνακαλύψῃ ὅτι ταῦτα εἶνε φυσικαὶ συνέπειαι, καὶ ὅτι ἄξιον ἀπορίας καὶ θαυμασμοῦ θὰ ἦτο ἂν τὸ ἐναντίον συνέβαινε.

Τι ἠθέλετε παρακαλῶ νὰ πάθῃ λαὸς, τοῦ ὁποίου ἡ ψυχὴ πεινᾷ ὡς οὐδέποτε γευθεῖσα σωτηρίου ἄρτου, τοῦ ὁποίου ἡ συνειδήσις ἀπεχερσώθη, ὡς οὐδέποτε ἀροτριάθεισα, τοῦ ὁποίου ἡ καρδιά εἶνε στῆρα ὡς οὐδέποτε ἀρδευθεῖσα; Τι περιεμένετε παρακαλῶ νὰ γίνῃ ἀμαθῆς λαὸς, τοῦ ὁποίου τὸ πρὸς τὴν θρησκείαν σέβας ἤρξατο ἐξαλείφόμενον, διὰ τὸν ὁποῖον οἱ ἱεροὶ νόμοι εἶνε σημεῖα ἱερογλυφικά, καὶ διὰ τὸν ὁποῖον τὰ ἱερά καὶ σωτήρια τοῦ Εὐαγγελίου διδάγματα εἶνε μυστήριον ἀνεξιχνίαστον; Τι ἐζητεῖτε παρακαλῶ νὰ πάθῃ, ἀνθρωπος περιπλανηθεὶς ἐν τῆρήμῳ ἄνευ σωστικοῦ ὁδηγοῦ, πλοῖον, κατακλυδιωνιζόμενον ἄνευ σωτηρίου φανοῦ, ποιμνιον περιπλανώμενον ἄνευ προστάτου ποιμένος, ἵππος ἐξαγριωθείς ἄνευ χαλινοῦ; Ἡ σωτηρία ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἦνε θαῦμα βεβαίως, ἀλλ' ἡ ἐποχὴ τῶν θαυμάτων παρῆλθεν ἤδη πρὸ πολλοῦ ἀνεπιστρεπτι.

Τὰ ὑπὸ τῶν κυβερνήσεων

λαμβανόμενα ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει μέτρα, εἶνε ἐξωτερικὰ ἐμπλάστρα καὶ καυτηριάσεις, αἰτινὲς πρὸς στιγμὴν μόνον δύνανται νὰ κλείσωσι τὴν πληγὴν. Τὸ κακὸν ἐγκεῖται ἐν αὐτῷ τῷ αἵματι, μολυνθέντι ἕνεκα ὀλεθρίων ἐπιδράσεων ἀπαιτεῖται λοιπὸν καθαρτήριο τοῦ αἵματος, ἀπαιτεῖται θεραπεία ἐσωθεν καὶ θεραπεία σύντονος καὶ ἐπιμελημένη, ἄλλως, τὸ κακὸν εἶνε ἀκάθεκτον, θὰ προχωρῇ, καὶ Κύριος οἶδε μέχρι τίνος σημείου θὰ προχωρήσῃ. Αἱ ποιναὶ ἰδοῦ, ὅτι εἰς οὐδὲν συντελοῦσι, διότι ἐκ τῶν 10 κακουργούντων μόλις εἷς ἢ δύο ἀνακαλύπτονται καὶ τιμωροῦνται. Ἡ παιδεία ἀπέχει πολὺ τῆς εὐτυχῆς καὶ μακαρίας ἐκείνης στιγμῆς καθ' ἣν θὰ δυνηθῇ νὰ θέσῃ χαλινὸν καὶ νὰ διαχαράξῃ εἰς τὸν ἀμαθῆ λαὸν τὰ ὅρια, ὧν ἡ ὑπερβάσις δὲν ἐπιτρέπεται.

Ἡμεῖς, φρονοῦμεν, παρακαλοῦμεν δὲ πάντα τάναντια φρονούντα νὰ μᾶς ἐξάξῃ τῆς ἰδέας αὐτῆς, ὅτι ἡ ὁσημέραι αὐξουσα πρὸς τὴν κακίαν καὶ ἐν γένει τὴν ἀνηθικότητα τάσις εἶνε κατὰ τὰ 9 δέκατα φυσικὴ συνέπεια τῆς ἐλλείψεως διδασκαλίας ἠθικῆς, ἧς (ἐλλείψεως) ἕνεκεν, ὁ ἀμαθῆς καὶ ἀπαιδευτὸς λαὸς, ἐγκαταλειφθεὶς ὡς ὀριάλωτον πρόβατον ἄνευ ἀναζητητοῦ, ὡς πλοῖον ἄνευ πηδάλιου, καταλυμάνθη ὑπὸ λύκων, κατασυνετριβῆ ὑπὸ ἀγρίων κυμάτων.

Ποίως ἄρα γε χριστιανικῆς ἐκκλησίας τὰ τέκνα πεινώσιν ὡς ἡμεῖς τὴν θεῖαν διδασκίαν; Ἐν τίνι ἄρα γε χριστιανικῆ ἐκκλησίᾳ, σὺν τῇ τελομένη προσευχῇ δὲν εἶνε καθιερωμένη καὶ διδασκαλία ἀπὸ τοῦ βήματος ἢ ἀπὸ τοῦ ἀμβωνος; Ὁ μόνον χριστιανοὶ δυτικῆ τινος δόγματος ἂν εὐρίσκωνται πού, ἔχουσι πάντοτε κατὰ πᾶσαν λειτουργίαν καὶ τὴν διδασκίαν, ἧτις προτιμᾶται, καὶ δικαίως, πάσης

ἄλλης προσευχῆς ἢ τελετῆς. Ὑπάρχει λοιπὸν ὁ χαλινὸς παντοῦ καὶ πάντοτε. Ὑπάρχει ἡ ἐκ μέρους τῆς ἀνωτάτης ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς ἐπιβλεψὶς ἐπὶ τῆς ἠθικῆς καὶ διαγωγῆς παντὸς τέκνου τῆς. Κήδονται οἱ ποιμένες τοῦ ποιμνίου καὶ φροντίζουσι νὰ περιφράξωσιν αὐτὸ ἐντὸς ἀσφαλοῦς μάνδρας καὶ νὰ περιφρουρῶσιν αὐτὸ ἀπὸ παντὸς λύκου.

Ποία ὁμως πρόνοια καὶ φροντίς λαμβάνεται καὶ διὰ τὸν χριστιανὸν τῆς Κύπρου καὶ μάλιστα τὸν χωρικόν, τὸν ἀμαθῆ ἐκείνον χριστιανόν; Ποῖός ποτε τὸν ἐδίδαξε ἢ τῷ ἀνέμνησε τὰ καθήκοντά του; ποῖος ἔσους ποτε τὸν θρησκευτικὸν τοῦ χαλινόν; Κατὰ πᾶσαν διετίαν θὰ ἀκούσῃ ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν διδασκίαν καὶ θα ἀκούσῃ συμβουλίας ἀπὸ τοῦ ἀρχιερέως του, τὰς ὁποίας θὰ ἦνε ἄξιον ἀπορίας ἂν θὰ ἐνθυμήτε μετὰ ἡμίσειαν πάλιν ὥραν.

Εἰς ἄλλας πόλεις ὑπάρχουν ἱεροκήρυκες, οἵτινες διδάσκουσι καὶ κατὰ τὰ Ἑσπερινὰ μάλιστα· καὶ ὁμως μία ὀλόκληρος νῆσος δὲν ἔχει οὐδὲ ἓνα. Οὐτε πολῖται ἀκούουν ἀναπτυσσόμενον τὸ Εὐαγγέλιον, οὔτε χωρικοὶ ποτε.

Τῇ ἀληθείᾳ δὲν δυνάμεθα νὰ ἀρνηθῶμεν, ὅτι ὡς πρὸς τοῦτο τὴν μεγίστην ἀδράνειαν καὶ ἀδιαφορίαν ἐδείξαν οἱ ἀρμόδιοι, ἐνῶ τέσσαρες θρόνοι τῆς Κύπρου ἠδύναντο νομιζόμεν ἔστω καὶ ἓνα μόνον κατ' ἔτος νὰ πέμπωσιν εἰς θεολογικὴν τινὰ σχολὴν νὰ διδάσκηται. Ἐκτὸς δὲ τοῦ ὅτι θὰ εἴχομεν οὕτω καταλλήλους ἱεροκήρυκας, θὰ εἴχομεν καὶ ἱκανὰ πρόσωπα διὰ νὰ καταλαμβάνωσιν ὑψηλὰς ἐκκλησιαστικὰς θέσεις, ἐνῶ σήμερον, συνέπεια τῆς τοσαύτης πρὸς τοῦτο ἀκηδείας, δύο θέσεις ἀρχιερατικαὶ χηρεύουσι καὶ δυσκολοῦμεθα νὰ εὐρωμεν τοὺς καταλλήλους νὰ καθέσωσιν αὐ-

τάς.

Επαναλαμβάνομεν να είπωμεν ότι άνευ διδασκαλιας ευαγγελικης, όχι μόνον μικρόν προς μικρόν θα αποξενωθώμεν του ποιμνίου, όπερ διάφοροι προσηλυτιστικά εταιρείαι δύνανται να προσκαλέσωσι και εύκόλως να εισαγάωσιν εις άλλην μάνδραν, αλλά και η εξαχρείωσις θα εξαπλώται και τά κακουργήματα θα γενικεύονται.

Θεωρούμεν άναγκαϊόν να δοθῆ τουλάχιστον διαταγή προς τους διδασκάλους των χωρίων να αναγιώσκωσι κατά πάσαν Κυριακήν εις τάς Ἐκκλησίας, έρμηνείας των Ευαγγελίων και να αναπτύσωσιν, όσον δύναται έκαστος, το πνεύμα του Ευαγγελίου, άχρισ ού ληφθη πρόνοια και θεραπευθη το μέγα τουτο κακόν δια καταλλήλων Ιεροκηρύκων.

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ.

Από του 1878 άφ' ης η μεγαλόνησος Κύπρος κατεδικάσθη δια της εν Κωνσταντινουπόλει καταρτισθείσης συμβάσεως δυσι κυρίοις δουλεύειν, ήρχατε μαραινομένη και βαινει όσημέραι φθίνουσα.

Τούτο οίτε άρχοντες και άρχόμενοι κατενόησαμεν, άλλ' εκείνοι μὲν δέν θέλουσιν, ήμεις δέ ούδέποτε διεσκέφθημεν να εύρωμεν τρόπον, ριζικώς το κακόν θεραπεύοντα.

Κάλλιον δέ άργά παρά ποτέ. Ινα όμως η θεραπεία ρεφθη υπό πλήρους έπιτυχίας δέον να εύρωμεν τήν αίτίαν του κακού και ταύτην έρρωμένως να προβάλωμεν. Ερωτάται λοιπόν, διατι η άνθηρά της Μεσογειου Νύμφη περιέπεσεν εις μαρυσμόν επί του τελευταίου του και ευγενεσέρου μνηστήρος της; Διότι ούτος διά των ερωτύλων τρόπων του άποτυχών να άποσπάση από τα χείλη της ζηλευτης νύμφης εσω και ακούσιον μειδίωμα, κατέφυγεν εις τά έσχατα του εξαναγκασμού μέτρα. Αλλά και ούτω πεποιθήμεν ότι δέν θα έπιτύχη τι πλειότερον ό άκαμπτος Βρεττανός. Δύναται να τήν εξαντλήση, ούχι όμως και να τήν εξαγγλίση. Ναι, η νύμφη της Μεσογειου είναι καταγωγής ελληνικής, είναι Ἑλληνίς και Ἑλληνα θέλει σύζυγον. Το φάρμακον, λοιπόν, είναι εις βασιλεύς Ἑλλην, εις Γεώργιος.

Ο εύτυχής όμως ούτος μνηστήρ έποφθαλμιάται υπό πολλών και παραδόξως άγαπή και άταγαπάται άνευ ζηλοτυπίας των επιδέξων νυμφών. Ολη του η προσοχή έστράφη προς τάς πολυφέρους τούτων τάς και πλειότερους μνηστήρας έχούσας δέν άπαξοί όμως να ρίπη ώς προς τήν Κύπρον που και που καμμιάν ματιάν, σημαίνουσιν: έλπίζε, σκέπτομαι και περι σου, πλην μακρόν το μεταξύ μας διάστημα, η δέ προς σε άγουσα, πλήρης άκωντων και τριβόλων, χρήζει προλείαν. Δέον λοιπόν, να προλείανωμεν ήμεις τον δρόμον. Προς τουτο δέ άπαιτείται έργασία και έργασία διαρκής και έπίπονος: άπαιτείται ποτόν και ποιόν έργατών άνάλογον, άπαιτούνται θυσιαί και θυσιαί μεγάλαι. Πάντα ταυτα χρήζουσι και δύναμεις άναλόγου. Που λοιπόν η δύναμις; εν τῇ ένώσει. Εμπρός, λοιπόν, δια της ένώσεως εις τήν Ἐνωσιν.

Ανάγκη ούν καταρτήσεως παγκυπρίου Συλλόγου, ού η έδρα να η εν Ἀθήναις, εν τῇ κοιτίδι ταύτη της ελευθερίας, ένθα πάσα αυτου δραστις θα βαινει άπροσκόπως και ασφαλώς. Έςω δέ πρώτη του Συλλόγου μέριμνα και μόνος αυτου σκοπός η ένωσις της θυγατρός μετά της μητρός, της Κύπρου μετά της Ἑλλάδος. Τα δέ μέσα, η αυταπάνησις η θελοθυσία, η ύλική και ήθικη συνδρομή παντός της Κύπρου τέκνου όπουδήποτε και αν η τουτο. Τούτω τῷ τρόπῳ και μόνον τουτω συντελεσθήσεται ποτε και η έθνική ήμῶν άπεκατάσασις. Έξ Ἀθηνῶν. Θ. ΘΕΟΔΩΤΙΔΗΣ. (φοιτητής της Νομικῆς).

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Εγράψαμεν εις το παρελθόν φύλλον ότι οι λαβόντες το δικαίωμα να εξορύξωσι μεταλλείον εν τῷ διαμερίσματι Χρυσούχου, παρητήθησαν τουτου δι' έπιστολης των προς την Α. Εξ. τόν Μ. Αρμοστήν. Επί τουτω έστάλη ήμιν εκ της αρχιγραμματείας προς δημοσίευσιν η εξής, **ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗ ΑΓΓΕΛΙΑ.** Είδοποιείται ότι ο Μ. Αρμοστής έδέχθη την εκ μέρους των κ. κ. Νόουλι, και Φόστερ έγκατάλειψιν του από της 23 Δεκεμβρίου 1886 παραχωρηθέντος αυτου δικαιώματος της εξορύξεως μεταλλείον επί τινος μέρους του διαμερίσματος Χρυσούχου. Η όριστική έγκατάλειψις γενήσεται την 13 Φεβρουαρίου 1889.

Κατά διαταγήν της Α. Ε. **ΦΑΛΚ ΟΥΑΡΡΕΝ** Αρχιγραμματεύς.

Μετά τάς παγκυπρίους βροχάς και τάς άμφοτέρας τάς σειράς των όρέων μας καλυψάσας χιονάσ και το γενικόν ψύχος, μäs επισκέπτονται εκ διαλειμμάτων και ώραϊαι χλιώδεις, ως ειπείν ήμέραι, άφ' ένός μὲν ζωογονούσαι και έπαισθητήν αύξησιν των σπαρτών προζονούσαι, άφ' έτέρου δέ έπιτρέπυσαι, η μάλλον βιάζουσαι τους πάντας εις περιπάτους, προς άποδιδών τῆς εκ του άναγκαστικού εν τάς οικίαις άποκλεισμοῦ, προζηνθείσης νοσταλγίας.

Το αυτοσχέδιως συγκροτούμενον εν τη πόλει μας Ἰδαρέ συμβούλιον, εξετίμησεν ομοψύφως τους οίνους ως εξής: το μαύρον κρασί η δια παρ. 50 το κόκκινον » » 35 την κομανδαρίαν » » 70 την ρακήν γρ' 2 με λίρ. άγγλ. 180.

Αί τιμαί αύται δύνανται να θεωρηθῶσι δικαϊαι, εκτός αν κατόπιν έπελθη χαλάρωσις εις τάς νυν τρεχούσας τιμάς. Το μέγα άδίκημα το όποϊον γίνεται εις τους οίνοπαραγωγούς εϊνε η ταξινόμησις των κρασιων, καθήν πολλά, τά πλειστα, κόκκινα κρασία, κατατάττονται εις την σειράν των μαύρων και αναγκάζονται ούτω να πληρωσσωσι δια κόκκίνα κρασία φόρον μαύρων κρασιών.

Εις την όμοψύφως γενομένην ταύτην εκτίμησιν δέν πιστεύομεν να γινη έφεσις υπό της κυβερνήσεως εις το κεντρικόν Ἰδαρέ.

Αρκετοί ζαπτιέδες έσκορπίσθησαν εις διάφορα χωρία και όλην τήν ήμέραν ούδέ βήμα εξέρχονται των χωρίων ως ούδέ την ύκτα της κλίνης των, δια να ανακαλύψωσι και συλλαβώσι τον καρά Μεχμέτ. Εμπικροτούμεν εις την λίαν προβλεπτικην ταύτην ιδέαν του να σταλώσι κατ' αυτου ζαπτιέδες μέσα εις αυτήν τήν τρομεράν ψύχραν, διότι άδύνατον να μη κρουολογήση και αυτός και άσθενήτη και έπομένως συλληφθη ως ό Πολύς.

Υπό των Μωαμεθανών της πόλεως μας κατηρτίσθη λέσχη πρό μηνός ήδη.

Μεγάλαϊ ενέργειαϊ καταβάλλονται ενταυθα προς πρόκλησιν τῆς Α. Μακαριότητος κατά τάς προσεχείς εορτάς. Καϊ αι επιτροπαί των Ἑκκλησιών δι' έπιστολης των και οι πολιται δι' αιτήσεως των προς τον ενταυθα αντιπρόσωπον της Ἑκκλ. Αρχῆς και πρόεδρον της επί των θρονικῶν Ἐπιτροπῆς Ὁσίου. Έξαρχον κ. Θεοφύλακτον, εκφράζουσι τήν επιθυμίαν των ταύτην και παρακαλοῦσι να ενεργηθῶσι τά προς τουτο κατάλληλα μέτρα.

Έχομεν τήν πεποίθησιν ότι η Α. Μακαριότης θα σπεύση να εκπληρώσῃ τήν γενικην ταύτην των πολιτών επιθυμίαν και ότι, προς το να εύλογηση και διδάξη άπωφανισθέν ποιμνιον, θα άύξησῃ και τήν όδοιπορίαν και τον καιρόν.

Εκ Καρπασιου.

Ενταυθα μέχρι της 24 Νοεμβρ. εκτός ψέσεων των, βροχαί δέν είχαν γενειναι και ό πόδος και η καήρεια ήτο εξαγγραμμένη εις τά πρόσωπα διών, και τήν ήμέραν ελεινην κατεκλήθημεν άπαντες περιλυτοι. Πλην, ατήν έσπέραν αυλισθησεται κλαυθμός και εις το πρωϊ άγαλλίασις. Το μεσονύκτιον ήρξαντο αι λεπται έκείναι βροχαί διαρκέσασαι 24 ώρας. Η άγία Δικατερίνη εορτάσθη εν ψαλμοις και ωδαϊς πνευματικαίς (διότι πνεύματα επηρέασαν), μη δυνθέντων των γεωργών να απέλθωσιν εις το έργον των ενεκα των βροχών. Πώς μεταβλήθησαν άμέσως τα πρόσωπα των ταλαιών τούτων! Πώς τώρα διακλάμπει η χειρά επ' αυτών! Τέλος πάντων τῇ Πέμπτην έκείνην η γῆ μας εχορτάσε, πλην και τήν 28 Νοεμβρ., βροχαί αλλά ραγδαίαι αυται, επίσης 24 ώρας διαρκέσασαι. μετέβαλαν τάς όδοὺς της Αιγιάλουσις εις αυλακας, ρόακας, χεϊμαρούς, ποταμούς. Ποταμοί και ρόακες οτινες απέμαθεν από πολλού να καταβαίνοσι, τήν ήμέραν έκείνην παρέσυρον μαζῶ των και δέματα χωραρίων, δώμες και πολλών χωραρίων έξυσε τον χουν. Ίερεϊ τινη έδόθη η εύηνης ότι το νερόν όρόμων τινών του χωριού διέρχεται ως μέγα αυλαξ του λειβαδίτου του, υπό λειβάδιόν μου—άπαντα ό Ιερεύς και ό Κοπρῆς να διέλθη δι' αυτου δέν φοβείται και εως τῆν έπιούσαν όταν ειδε η μάλλον δέν ειδε το λειβάδι του—διότι ό πόπος μόνον έμεινεν εκεί—εσταυροκοπάτο και ειχε δικαϊον διότι ούδέποτε δια των όρόμων έκείνων διήλθε τόσον νερόν. Οι χεϊμαρροι διήλθην και δια πολλών οικιών, εισερχόμενοι από της μίας θύρας και εξερχόμενοι δι' της άλλης.—Εως χθες έλίμναζον τά νερά εις τά βαμβακερά χωράφια και θα έλίμναζον άκόμη αν ό χθες πνεύσας σφοδρός δυτικός άνεμος δέν απερρόφα αυτα.

Και σήμερον ό καιρός φαίνεται συννεφύδης και βροχερός αλλά φοβούμαι ότι ως εκ του πολλού ψύχους θα έχωμεν χιονάσ, διότι και τά άπέναντι βουνά των Σελευκιών (Ανατολης) από πρώτης σήμερον χιονίζουν. Τέλος πάντων βροχαί καθ' όλην τήν επαρχίαν μας εγεναν πολλαι, έχόρτασαν παν-

